

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku A.B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2016 r. oddalił apelację wnioskodawczyni A.B. od wyroku Sądu Okręgowego w O. – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 lipca 2015 r. oddalającego odwołanie wnioskodawczyni od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 6 sierpnia 2014 r. odmawiającej przyznania jej prawa do wcześniejszej emerytury.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., dalej: ustawa emerytalna) oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego

1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm., dalej: rozporządzenie) i przyjęcie, że każdorazowo należy przypisać odpowiednie stanowisko pracy do danego działu przemysłu, podczas gdy najważniejsze powinno być wykonywanie pracy w określonych warunkach, w tym warunkach szczególnych, niezależnie od rodzaju zajmowanego stanowiska i działu przemysłu do jakiego należy przypisać dany zakład pracy.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę właściwej wykładni przepisów wskazanych w podstawach kasacyjnych oraz potrzebą odpowiedzi na pytanie, „czy sąd rozpoznający sprawę o przyznanie prawa do emerytury w warunkach szczególnych uprawniony jest do samodzielnej oceny ‘stanu szkodliwości’ poszczególnych stanowisk pracy w oparciu o całokształt materiału dowodowego, czy też powinien się opierać każdorazowo na wykazie stanowisk ‘pracy w warunkach szczególnych’ wskazanych w wykazach wewnętrznych danych zakładów pracy, które stanowiły akty wewnętrzne poszczególnych pracodawców”. Ponadto skarżąca twierdziła, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo „w granicach zaskarżenia” i wniosła o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy ponownie do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. Jedyne zarzuty naruszenia art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 32 ust. 2 i 3 tej ustawy oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, sprowadzały się do zakwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku oraz oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji, co usuwa się spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Ponadto w skardze zabrakło jakichkolwiek proceduralnych zarzutów kasacyjnych, co sprawiało, że Sąd Najwyższy był

związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Z tych miarodajnych ustaleń wynika, że skarżąca nie posiada wymaganego stażu 15 lat pracy w warunkach szkodliwych, co za tym idzie nie spełniła podstawowej przesłanki wymaganej do przyznania jej prawa do wcześniejszej emerytury.

Trzeba podkreślić, że w utrwalonym orzecznictwie utrwalił się pogląd, iż wyodrębnienie prac w szczególnych warunkach uzasadniających nabycie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym ma zasadniczo charakter branżowo-stanowiskowy. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia i uciążliwości w konkretnych działach oraz przypisanie poszczególnych stanowisk pracy do odrębnych gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż konkretne stanowisko jest narażone na ekspozycję czynników szkodliwych w stopniu mniejszym lub większym przede wszystkim w zależności od tego, w którym dziale gospodarki (branży) jest umiejscowione. Dlatego konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki. Oznacza to, że przynależność pracodawcy do określonej gałęzi gospodarki ma znaczenie istotne i nie można dowolnie, z naruszeniem przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., wiązać spornych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w danym akcie prawnym (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652; z dnia 3 czerwca 2008 r., I UK 381/07, LEX nr 494112; z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 20/09, LEX nr 515698; z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 24/09, LEX nr 518067; z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638; z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652).

Oceniając zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy Sąd drugiej instancji prawidłowo uznał, że praca wykonywana w spornym okresie przez wnioskodawczynię polegająca przede wszystkim na wykonywaniu prostego „pakowania drożdży w suche, czyste skrzynki lub inne opakowania” nie mogła być w żadnym razie uznana za zatrudnienie wykonywane w warunkach szczególnych dla celów emerytalnych. Na gruncie miarodajnych ustaleń skarżąca nie wykazała przeto istnienia istotnego zagadnienia prawnego ani potrzeby wykładni przepisów, które budziłyby jakiejkolwiek wątpliwości interpretacyjne wymagające merytorycznej

interwencji kasacyjnej ze strony najwyższej instancji sądowej. Nie wykazała również rzekomo oczywistej zasadności skargi, która byłaby widoczna od razu bez wnikania w szczegóły sprawy oraz bez potencjalnej potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego oraz jego ponownej oceny, co usuwało się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. Przeciwnie wedle wymienionych kryteriów przedmiotowa skarga okazała się oczywiście bezzasadna, przeto Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.